

megjavításánál óriási lépéssel haladunk előre, mert ezáltal sikerül a várost nagy részben pormentesíteni. Hiszen az köztudomású, hogy jól kövezett, karban tartott utcák közegészségügyi viszonyai mennyivel magasabb nívón állanak, mint a sáros, poros, két oldalt nyílt árokkal övezett utaké.

## A szerelem szegedi idegenvezetői.

(Szerint tudósítónk.) A háborus Szeged életében új színek állandósultak. Hogy ezek a színek rikoltóak, véresen szomorúak, hogy az ember keze öklöbbszerű, amikor beléjüklik ebbe a vészterhes, indulatkeltő új jelenségbe, ki tehet róla? Akik a háborúnak nevezett véres szörnyet életrekeltek, majd „felelni fognak” a sok felelősség között ezért is, mi legfeljebb csak tiltakozó szavunkat emelhetjük föl ellene. A munka többi része a hatóságé, társadalomé; az ő feladatuk megakadályozni ennek a lázító jelenségnek terjedését.

Még jól emlékszünk a kis főt és román fiukra, akik Békéscsabáról és a közeli román falvak felől vetődtek az aszfaltos szegedi utakra azzal, hogy örökbe lépnek bevonult apjuknak és testvérüknek. Hátukra is akasztották az üveges bódét, hogy majd kijavítják a betört ablakokat, meg fölvevették az árván maradt drótsomagot és fogókat és pléheket, hogy majd ők javítják ezután az eltört fazekakat és kilyukadt lábosokat. El is jöttek, de a száraz szám nehéz volt gyöngye testüknek, az üveget összetörték, a drótokat rekvirálták, ha akartak, vagy tudtak volna, sem lehetett dolgozni. A pénz pedig csak kellett és keresni nem tudtak, kinyújtották tehát vézna kezüket koldulásra. Krajcárt könyörgtek a családjuknak, önmaguknak és hullott is a krajcár, meg hulltak a nickel és vaspénzek. De egyszer eltűntek Szegedről; a rendőrségnek tudomására jutott, hogy engedély nélkül koldulnak és aztán egy szép napon csak nem voltak.

Most ismét megjelentek. De nem egyedül, hanem valósággal elárasztották a belvárosi utcákat helybeli társaikkal egyetemben. Nem lehet végigmenni az utcákon anélkül, hogy három-négy ilyen kis koldus ki ne nyújtsa az ember felé a kezét alázatos könyörgéssel:

— Bácsi, egy krajcárt... Néni, kenyérre kérek...

És hullnak a hatások, ötkrajcárosok most is a gyermekek kezébe, akik most már csapattól járják az utcákat és valóságos szervezetben „dolgoznak”. Esténként aztán megindulnak a korcsmák felé, a nagyobbak megvásárolják az italokat, amelyeket aztán közösen elfogyasztanak a közös keresetből. A gyerekek legnagyobb része Felsővárosról való, ahonnan reggel nyolc óra tájban mennek a belvárosba „munkálni”. Megkérdeztünk egy gyereket, mennyit keres így naponként. A gyerek minden teketória nélkül felelt:

— Nyolc-tíz koronát.

Másik kérdést már nem lehetett hozzáintézni, mert a gyerek ekkor messzire járt és másik ember felé nyújtotta maszatos kezét.

De ezeknek a züllésre szánt, szomorú gyermekeknek nemcsak innen van keresetük. Esténként már a vasúti állomások felé találhatjuk őket, amint az érkező utasoknak, különösen idegeneknek fölajánlják szolgálataikat. Csomagokat visznek, ha éppen muszáj, kálauzolnak, szállodát ajánlanak. Legjobban szeretnek azonban a katonákat. Egy-egy katonától tíz gyerek is megkérdi, míg az állomás lejtős útján lefelé halad:

— Bácsi, nem érdeklik lányok? Én majd elvezetem.

És vezetnek az idegen katonákat a szerelem temploma felé, vállukon nyolc-tíz esztendejükkel, egy-két hatosért. És trágár vicekkel mulattatják az uton vendégeiket, akik nem sajnálják a hatosokat, sőt koronákat sem a jó tanácsért és vezetésért.

Ezek a gyermekek, akik alkalmadtán nem riadnak vissza a lopástól sem, mintegy huszan vannak. Husz kis apacs-jelölt, husz kis esirkefogó mászkál előttünk az utcán nap-nap után és nem veszi észre őket senki és nem kíséri meg a megmentésüket senki, de hull a pénz a kalapjukba és így neveljük őket magunk a rosszra, a könnyű életre, amelyben a munka már büntetésnek látszik.

## HIREK

0000

### A csodaágyu.

\*

(Máté ur rakétagyáros, Tudsek ur gyógyszerész-főhadnagy és Trambulin rőfőskereskedő a kávéházi törzsasztalnál a csodaágyuról csevegnek.)

Trambulin: Hallotta, hallotta a csodaágyut?

Máté: Hát, hogy hallottam volna; az én fülem nem ér Szentkántáig.

Trambulin: De maga csak tudja kedves Tudsek ur, hogy mi van a csodaágyuval?

Tudsek: Épp annyit tudok, mint kegyed, Trambulin ur; egy hanggal, egy dörrenéssel, egy ágyuszegéccsel se többet.

Trambulin: De mégis, barátim. Önöknek a szakmájukba vág. Önöknek már meg kellett volna oldani, hogy mint lehetséges a szárazföldről a németeknek Párisba löni. Legközelebb volt Craone, vagy Laon az Aisne mentén. És ez is 120 kilométer. És ehhez jön még 12 kilométer hátra és 20 kilométer célzási biztonság előre...

Máté: Ugyanannyi oldalt és felfelé...

Trambulin: Ez 180 összesen...

Tudsek: (Gyógyszerész.) Hát az igaz! Nekem a szakmámba vág. Meg is fejtettem. (Bajuszát pödri, mely szőke és ritka; olyan, mint egy eltörött krétavonal a szája felett. Pödres közben erősen gondolkodik.) Ugy képelem a dolgot, hogy a németek szellemes ötlet révén juttatták a világot ehhez a csodához. Előállítottak nyolc lovat, összkötötték és megvadították őket. A nyolc ló hátára egy 24 centiméteres ágyut szereltek, még mielőtt megvadultak volna és kilencediknek egy szelid lovat kötöttek az ágyu gyutacsához, amely nyugodtan nyargalt a többi után. A doppingolt lovak addig rohantak előre, míg megvadították a szelid lovat is. Erre ez ugrálni és vágatni akart, megrántotta a gyutacsot és az ágyu elsült.

Máté: (A lehető legmálébban.) És a golyó épp Párisba esett? Sőt minden negyed órában esett egy a francia fővárosba.

Tudsek: Hát minden negyed órában kúldtek előre egy ilyen lovasított ágyut.

Trambulin: (A gyógyszerészhez.) Ez lehetséges. Hisz vannak lovasított méregkeverők is.

Máté: No csak nem kell mindjárt személyeskedni. Majd én megmondom, hogy mint áll ez az ügy. Nekem elhiheti. A németek felállítottak egy 42-es hosszú csövű ágyut. Eből kilőttek 42-es kaliberű srappell, amely a legnagyobb eddigi hordtávolságra, 30 kilométerre volt tempírozva. Ez pont itt felrobbant és kilőtt magából további 30 kilométerre egy 38-as kaliberű srappell. Ez pont itt felrobbant és kiröpített további 30 kilométerre egy 28-as srappell. Ez pont itt szétpukkant és elvette a 24-es gránátot, amely pont Párisba esett. Ez pont itt felrobbant és pánikot dobott a franciákra.

Trambulin: Uhm, Jó; csak egy kicsit rakétaizü.

Máté: Nem is rakéta. Könnyen elképzelhető. Olyan, mint az esernyő egymásba tolható celluloid-tokja. Olyan, mint a klownnak az összecsinható cilindere. Olyan, mint a lenyelhető kard, a beszűrhető tör, a...

Trambulin: De Máté ur, az istenért! Ez

mind csak szóbeszéd. En inkább hiszek abban, hogy Zeppelinről lőtték Páris. Vagy 80 kilométeres alagutat furtak a francia állások alá és oda vontattak egy mozsarat.

Tudsek: Ah! Maga ehhez nem ért! Inkább valószínű, hogy a Sommeba, az Aisnebe, vagy Marnebe egy tengeralattjáró lopódzott. Ez lemerült a víz alá és sikerült neki Páris közelébe férkőzni.

Máté: (Felugrik nagy örömrivalgással.) Hopp, hip-hopp! Megvan!

Trambulin és Tudsek: (Egyszerre feltékenyen.) Dehogy van meg. Már rég elment.

Máté: Ha mondom! A németek észjárásán csak én tudok eligazodni. Vettek egy repülőgépet, abból kilőttek egy mozsárágyut, arról felszállt egy nagy harc Zeppelin és a Zeppelin aztán alkalmas időben 24-es gránátok alakjában Párisra hullott...

(Trambulin és Tudsek Mátéra hullanak.) (h. i.)

— **Közös miniszteri értekezlet.** Bécsből jelentik: Szerdán közös miniszteri értekezlet volt, amelyen részt vettek Wekerle miniszterelnök, Windischgraetz közlelmzési miniszter, Czernin külügyminiszter és dr. Paul Lajos osztrák élelmzési elnök. Az ukrán és román élelmiszerkészletek felhozásával és elosztásával foglalkoztak. A magyar miniszterelnök délután hazautazott.

— **Kuzmanek — titkos tanácsos.** A király Burgenstaedteni Kuzmanek Ármín vezér ezredesnek, Przemysl védőjének a titkos tanácsosi méltóságot adományozta.

— **Kitüntetett tábornokok.** A király báró Kövess Ármín és báró Böhm-Ermolli Ede tábornagynak a Szent István-rend nagykeresztjét, gróf Kirchbach Károly és Kriek Károly vezérezredeseknek pedig a Lipót-rend nagykeresztjét a hadiékítménnyel és a kardokkal adományozta és egyúttal meghagyta, hogy báró Rohr Ferenc tábornagnak a kardok egyidejű adományozása mellett legfelső elismerését adják tudtul. — A Lipót-rend középkeresztjét a hadiékítménnyel és a kardokkal Dáni Balázs altábornagy, Capp Gusztáv 41. honvéd tábori tüzérezredbeli ezredes pedig a 2. osztályú vaskorona-rendet kapta a hadiékítménnyel és a kardokkal.

— **Amnesztia a királyi születésének alkalmából.** Bécsből jelentik: A Wiener Zeitung holnapi száma közli a király kéziratát arról, hogy kikkel szemben gyakorol kegyelmet az uralkodó legifjabb fia születése alkalmából. Első sorban amnesztiát kapnak mindazok a személyek, akiket fel ségsértés, vagy az uralkodóház egy tagjának megsértése miatt jogerősen elítéltek. Másodszor amnesztiát kapnak azok, akiket egy hónapot meg nem haladó szabadságvesztésre, vagy 500 koronát meg nem haladó pénzbüntetésre ítélték. A büntetések jogi következményétől is eltekintenek. Magyarországon is valószínűleg hamarosan megjelenik a hasonló szövegű rendelet.

— **Erléptetés.** A honvédelmi miniszter Stahl József népfelkelő műszaki segéd-tisztviselőt az 5. népfelkelő parancsnokság nyilvántartásában népfelkelő műszaki tisztviselővé nevezte ki.

— **Konstantin király nem kap civilistát.** Athénből jelentik: A görög kormány elhatározta, hogy Konstantin király civilistáját törli. A kamara évi 300.000 frank nyugdíjat szavazott meg Olga királynénak.

— **Kitüntetések.** A király Blázsik Lajos 5. honvéd gyalogezredbeli tartalékos hadnagynak az ellenséggel szemben tanúsított vitéz magatartása elismerésül a katonai érdemkereszt 3. osztályát a hadiékítménnyel és a kardokkal adományozta. Nagy Géznak, a 46. gyalogezrednél beosztott tartalékos segédle-